



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 222/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2010 doručená sťažnosť F. P., F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy, porušenie čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného čl. 13

dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konkurzného konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 5 K 162/02. Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy v tomto konaní už pred ústavným súdom namietal skôr podanou sťažnosťou, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. septembra 2009, tak, že toto základné právo sťažovateľa v označenom konkurznom konaní krajského súdu porušené bolo. Zároveň ústavný súd prikázal krajskému súdu v tejto veci konať bez zbytočných prietáhov.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd *„mal konať tak ako mu už raz prikázal Ústavný súd a to bez zbytočných prietáhov a odstrániť právnej neistote, nariadiť výkon súdnych rozhodnutí...“*.

Sťažovateľ poukázal i na iné konanie Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) vedené pod sp. zn. 14 C 236/94, v ktorom taktiež ústavný súd svojím nálezom č. k. III. ÚS 111/01-62 z 28. februára 2002 identifikoval porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy. V označenom konaní okresného súdu sa sťažovateľ ako navrhovateľ domáhal prisúdenia náhrady mzdy, pričom bol v merite veci úspešný a svoju judikovanú pohľadávku potom uplatňoval v konkurznom konaní krajského súdu, ktoré tvorí predmet aktuálne predbežne prerokúvanej sťažnosti.

Sťažovateľ zastáva názor, že ním tvrdené zbytočné prietahy v konkurznom konaní krajského súdu *„dokazujú, že rozhodnutia Ústavného súdu v oboch prípadoch sú nečine a právne nič neriešia. Nariadiť súdu aby konal bez prietáhov, alebo odstránil prietah, výkon súdnych rozhodnutí neurýchli, náhradu škody ktorá my vznikla z výkonu súdnych rozhodnutí, nenariadil ani podľa článku 127 ÚS. SR. a Konaním Krajského súdu mu vzniká škoda na majetku aj zdraví, kde počas trvania súdnych sporov nemám dôstojný život, čím sa porušujú moje základne pravá dané ústavou SR.“*

Krajský súd podľa názoru sťažovateľa porušuje aj čl. 144 ústavy, „*keď sám súd nenariadi výkon súdnych rozhodnutí a náhradu škody, tak ako som to žiadal osobne na Krajskom súde v Košiciach dňa 2.10.2009. Krajskému súdu nič nebráni aby vydal predbežne opatrenie a mzdu nech mi správca konkurznej podstaty vyplatí, Na spomínané skutočnosti som krajský súd a jeho vedenie vyzval a upozornil aby sa dodržiaval zákon o konkurze kde správca konkurznej podstaty je povinný plniť povinnosti z pracovného pomeru, keď sám zo mnou pracovný pomer rozviazal. Tu dochádza k porušovaniu zákona o konkurze a Ústavy článku 144 v celom rozsahu.*“.

Sťažovateľ poukázal aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 27. mája 2003 vo veci jeho sťažnosti č. 65567/01, ktorým mu na základe konštatovania porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru v už uvedenom konaní okresného súdu bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy voči Slovenskej republike. Podľa sťažovateľa týmto „*rozhodnutím sa žiadny súd v Slovenskej republike nebol viazaný a tým dochádza na Krajskom súde v Košiciach porušovaniu článku 144 a medzinárodný dohovor článok 1 a 13.*“.

Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd „*do dnešného dňa... prietah neodstránil čím právna neistota sa prehlbuje a naďalej sa porušuje moje základne pravo podľa článku Ústavy 48 ods. 2. v konaní 5K/162/02-333*“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„*Krajský súd v Košiciach aj naďalej porušuje moje ústavné práva článku 48 ods. 2 na prerokovaní veci bez zbytočných prietahoch v konaní 5 K162/02-333 Prietah v konaní do dnešného dňa nebol odstránení Krajským súdom v Košiciach, porušuje sa Ústavný zákon 144, a neuznáva medzinárodný dohovor a neriadi sa nim Krajský súd v Košiciach, porušuje § 1, 6, a 13 dohovoru medzinárodného dohovoru, ktorý Slovenská republika podpísala a zaviazala sa ho dodržiavať.*

Preto žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky aby podľa článku 127ods. 1,2,3. chránil moje základné práva a slobody, zakázal Krajskému súdu v Košiciach aby neporušoval moje základne práva a slobody dane v Ústave Slovenskej republiky

a medzinárodnom dohovore. Škoda ktorá mi vznikla nečinnosťou Krajským súdom v Košiciach v rozsudkov 14 C 236/94 a 28C396/2005. 4Cbi/20/2003. Ústavný súd aby nariadil Krajskému súdu v Košiciach aby vo veci konal bezohľadne a vzniknutú škodu zo spomínaných súdnych rozhodnutí aj porušovania mojich základných práv a slobôd a medzinárodného dohovoru priznal a vyplatil.

Žiadam Ústavný súd aby mi priznal finančné zadosťučinenie za 16 rokov právnej neistoty v porušovaní mojich základných práv, krivdy ktorá bola páchaná nezávislými súdmi v Slovenskej republike a dokázaná rozhodnutiami, Ústavným súdom SR. a medzinárodným súdom v Strazburgu finančnú čiastku 15 000 000 Sk – 497 908 EUR.“

Sťažovateľ požiadal ústavný súd o pridelenie právneho zástupcu pre konanie o jeho sťažnosti, „preto že som nezamestnaný, evidovaný na úrade práce v Prešove bez finančnej podpory a nedokážem sa sám brániť v tomto neprávnom štáte“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd sa v prvom rade musel vysporiadať s obsahom návrhu na rozhodnutie (petitom). Formulácie, ktoré sťažovateľ v petite použil, najmä pokiaľ ide o označenie

niektorých článkov ústavy a „*medzinárodného dohovoru*“, sú sčasti nepresné, ale aj neurčité.

Ústavný súd v tomto prípade nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie podania, ale s uvedenými nedostatkami petitu sa vysporiadal tak, že vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti ustálil predmet konania pred ústavným súdom v rozsahu a obsahu, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v Hlave I tohto dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Pre rozhodnutie ústavného súdu o predloženej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania malo podstatný význam zistenie, že vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 156/09 ústavný súd sťažovateľovmu základnému právu zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy v označenom konkurznom konaní vedenom pred krajským súdom už ochranu poskytoval, keď nálezom č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. septembra 2009, konštatoval porušenie uvedeného základného práva sťažovateľa a prikázal krajskému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd už judikoval, že pokiaľ sa sťažovateľ domáha ochrany práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy v tom istom konaní dvoma (alebo viacerými) po sebe nasledujúcimi sťažnosťami, pričom ústavný súd prvej (predchádzajúcej) sťažnosti nálezom vyhovel (vyslovil porušenie práva), potom druhou (nasledujúcou) sťažnosťou môže sťažovateľ namietať porušenie toho istého práva len v časovom období, ktoré nasleduje po vydaní predmetného nálezu. Inak povedané, sťažovateľ nemôže úspešne namietať porušenie toho istého práva za časové obdobie, ktoré tomuto nálezu predchádzalo, pretože toto obdobie už bolo preskúmané v predchádzajúcom konaní (mutatis mutandis I. ÚS 11/00).

Skorší nález ústavného súdu v sťažovateľovej veci je z 19. augusta 2009 a nadobudol právoplatnosť 24. septembra 2009, pričom aktuálne predbežne prerokovaná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 5. marca 2010. V tejto sťažnosti sťažovateľ neuviedol, že namieta len časové obdobie, ktoré nasledovalo po vydaní skoršieho nálezu, preto ústavný súd vychádzal zo záveru, že sťažovateľ namietal porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy v celom konkurznom konaní krajského súdu.

Podľa § 24 písm. a) zákon o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd už o porušení základného práva sťažovateľa v časovom úseku konkurzného konania do vydania nálezu č. k. IV. ÚS 156/09-71, teda do 19. augusta 2009, rozhodol, a preto v tejto časti je predložená sťažnosť sťažovateľa neprípustná. Inými slovami, z dôvodu prekážky rei iudicatae sa ústavný súd už nemohol na základe predmetnej sťažnosti meritórne zaoberať namietaným postupom krajského súdu v konkurznom konaní do 19. augusta 2009.

Navyše, ústavný súd dodáva, že vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 375/09 uznesením z 9. decembra 2009 odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť doručenú 26. októbra 2009, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/02 po vydaní

nálezu vo veci sp. zn. IV. ÚS 156/09. Dôvodom odmietavého rozhodnutia bolo zistenie, že v čase od 20. augusta 2009 do 26. októbra 2009 krajský súd v predmetnej veci priebežne konal.

V rámci predbežného prerokovania aktuálnej sťažnosti ústavný súd zistil, že po predložení konečnej správy správcom, jej odoslani do Obchodného vestníka Slovenskej republiky (4. novembra 2009) a vyvesení na úradnej tabuli krajského súdu (16. novembra 2009) bol priebeh posudzovaného konania na krajskom súde takýto:

- 5. januára 2010 správca doručil krajskému súdu vyjadrenie k námietkam ku konečnej správe,
- pojednávanie určené na 25. február 2010 bolo odročené z dôvodu ustanovenia opatrovníka; rozhodnutie o ustanovení opatrovníka nadobudlo právoplatnosť 2. marca 2010,
- na pojednávaní uskutočnenom 19. apríla 2010 krajský súd uložil správcovi doplniť doklady požadované súdom a sťažovateľom,
- 7. mája 2010 požiadal sťažovateľ o urýchlenie konania,
- 21. mája 2010 krajský súd určil termín pojednávania na prerokovanie konečnej správy na 17. jún 2010.

Ústavný súd sa tu opätovne obracia k svojej ustálenej judikatúre, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe uvedených skutočností postup krajského súdu ani v posudzovanom období (od 20. augusta 2009, resp. od 9. decembra 2009) považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd musí, a to aj s prihliadnutím na špecifiká konkurzného konania, opätovne konštatovať, že krajský súd v tomto časovom úseku koná priebežne, preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného

základného práva sťažovateľa. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K rovnakému záveru o neprípustnosti, resp. zjavnej neopodstatnenosti dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v označenom konaní. Aj napriek tomu, že v súvisiacom náleze č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009 ústavný súd vyslovil iba porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, z materiálneho hľadiska bola podľa názoru ústavného súdu poskytnutá i ochrana jeho právu zaručenému čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože v obsahu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd odmietol aj časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie práva na účinný prostriedok nápravy porušenia iného práva chráneného dohovorom zaručeného čl. 13 dohovoru. Z judikatúry ESLP totiž vyplýva (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. marca 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A č. 131) zjavná spätosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s inými právami zaručenými dohovorom (a teda aj s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru). Keďže právu sťažovateľa zaručenému čl. 6 ods. 1 dohovoru bola účinne poskytnutá ochrana ústavným súdom v náleze č. k. IV. ÚS 156/09-71 z 19. augusta 2009, ktorým ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v predmetnom konkurznom konaní bez zbytočných priesťahov, je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 1 dohovoru, tieto neupravujú žiadne konkrétne základné práva, resp. iné individuálne práva, medzi ich obsahom a namietaným postupom krajského súdu nie je nijaká príčinná súvislosť, a teda neexistuje možnosť, aby (a to aj s prihliadnutím na odmietnutie namietaného základného práva podľa ústavy a práv podľa dohovoru) ústavný súd mohol pri meritórnem prerokovaní sťažnosti ich porušenie vysloviť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa, predovšetkým návrhom na ustanovenie právneho zástupcu a návrhom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nezaoberal.

Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že toto jeho rozhodnutie nebráni sťažovateľovi opätovne sa obrátiť so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v konkurznom konaní sp. zn. 5 K 162/02 pred krajským súdom dochádzalo k zbytočným preťahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2010